

[Arne Melchior]

nemlig at arbejde i retning af de intentioner, forespørgerne har, må jeg nu benægte.

CD kan altså stemme for dagsordenen, og vi har forventning om og tillid til, at ministeren – hvad andet skulle han gøre end at følge sine egne ord – benytter de næste 5-6 måneder til at kulegrave tingene, således at retsbevidstheden og retshåndhævelsen her i landet kan blive det meget væsentligt bedre, som ligger i forkortede ventetider.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det var jo en længere tale, hr. Arne Melchior holdt – mest til det indlæg, som jeg havde. Men o.k., lad det nu ligge; det er hr. Arne Melchior's egne synspunkter, og dem skal han have lov at have.

Men lige netop til de elektroniske fængsler vil jeg gerne knytte en kommentar. Det er ikke noget fantasifoster eller lignende, det er faktisk noget, der foregår rundt omkring andre steder i verden, og det har noget med denne debat at gøre, når vi taler om ressourcer. I det øjeblik, hvor man kan afsone sin straf i eget hjem med en form for elektronisk overvågning eller man skal ringe ind til en central og sige: Jeg er her stadig væk!, sparer vi udgifterne til mad, til bygninger og til personale. Det er de tre væsentligste faktorer, når vi taler om ressourcer, og dem kan man spare væk på denne måde ved en lille elektronisk dims. Man behøver ikke engang at have nogen til at sidde og kontrollere det fra centralt hold; man kan sætte en computer til at stå og se, om beskederne nu også kommer ind, så har man også sparet dér. Så det har sandelig noget med ressourcer at gøre.

Niels Helveg Petersen (RV):

På linje med andre ordførere vil også jeg gerne takke både forespørgerne og justitsministeren for, at man har bragt det vigtige spørgsmål til diskussion. Jeg vil gerne takke justitsministeren for hans gode redegørelse. Jeg synes, som flere andre også har været inde på det, både at den var grundig, og at den forholdt sig åben over for hele problemkredsen.

Den dagsorden, som Socialdemokratiet og SF i fællesskab har foreslået, kan jeg med glæde tilslutte mig; den lægger jo op til, at justitsministeren på et senere tidspunkt i år skal fremlægge en redegørelse med en plan for den frem-

tidige indsats over for nedsættelse af ventetid til afsoning, bl.a. ved videreudvikling af alternativer til fængselsstraffe, og lægger op til en styrkelse af det forebyggende arbejde i Kriminalforsorgen i Frihed, hvad jeg er meget tilfreds med, og til nedsættelse af berammelsestiderne ved domstolene. Jeg glæder mig til på den baggrund, at vi senere på året får en fornyet drøftelse på grundlag af et oplæg fra justitsministeren.

Ressourcerne ved domstolene er jo et interessant emne. Der er ét varmt spørgsmål, som kun er blevet berørt periferisk – hr. Helge Adam Møller var inde på det, men jeg vil gerne tage det op – og det er spørgsmålet om dommerens tidsanvendelse. Dommerne medvirker jo i et vist omfang ved afgørelse af voldgiftssager og i øvrigt ved en række sager, hvor der udtrykkeligt i lovgivningen er henlagt opgaver til dommere. Det er der mange gode begrundelser for. Men der er jo heller ingen tvivl om, at det, især når man ser på voldgiftssagerne og deres omfang, for nogle dommeres vedkommende medfører et betydeligt tidsforbrug.

Hele ordningen har betydelige fordele: Dommerne er højt kvalificerede til at gå ind i løsningen af disse opgaver og udfører dem med dygtighed, men man er selvsagt også nødt til at vurdere, om f.eks. voldgiftssagernes omfang kan komme til at gå ud over domstolens funktion i forhold til borgerne.

Justitsministeren siger i slutningen af sin tale, at han har indledt drøftelser med domstolens organisationer om den nærmere tilrettelæggelse af en undersøgelse af domstolens forhold, og justitsministeren forventer, at denne undersøgelse kan sættes i gang i løbet af kort tid. Jeg synes også, spørgsmålet om dommerens tidsforbrug på andre opgaver end de rent dømmende bør indgå i sådanne drøftelser – i øvrigt helt på linje med det meget fortjenstfulde idékatalog, som dommerforeningen har lagt frem.

Jeg mener, det vil være meget værdifuldt, at man nu som bebudet af justitsministeren tager mere fundamentale overvejelser om domstolens funktion op. Og jeg lyttede også med interesse til, hvad fru Ebba Strange havde at sige om hele spørgsmålet om domstolens uafhængighed, som jo er en vigtig side af denne diskussion, og som jeg også finder det værd at bruge tid på at overveje videre.